

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

НАРУШЕНИЕ

Превод от руски: З. Петков, —

chitanka.info

...Сигналът дойде от трети сектор. Отчетлив сигнал — несанкционирано придвижване. В такива случаи трябва да се изчакат трийсет секунди — ако е грешка, човекът ще успее да се върне. Но сигналът не изчезна.

Излязох от помещението за дежурните. Тръгнах по коридора — отначало бавно, а после все по-бързо. Нарушителя няма да избяга, знам това, но не си струва да се рискува. Някъде в дълбините на съзнанието ми пулсира каналът за връзка с координатора. Почти усещам скоростта, с която машината обработва информацията. Нещо много отдавна няма нови данни...

„Осмо ниво на трети сектор.
Втори етаж, коридор j 12.
Скорост на придвижване — около
седем километра в час.
Двама. Личните номера са изтрити“.

...Ето сега вече развих максималната си скорост. Лампите в коридора се сляха в примигващи бели ленти, малкото работници от нощната смяна се отдръпват до стените. Двама. Те са двама. Какво пък, случая изглежда е сериозен. И още — успели са да изтрият номерата си. Значи са на двадесет години, не по-малко. А аз си мислех, че са ученици — те също често бягат по двойки. Координатора отново и отново обработва предишната информация. Какво смята, че ще намери там? Впрочем, това не е моя работа... Аз трябва да намеря нарушителите.

Скок към бавно затварящите се врати на асансьора. Успях. Не можех да не успея — всичко беше точно пресметно. В асансьора са трима. Гледат страхливо, макар че се мъчат да се усмихнат. Нищо, свикнал съм. Свикнах...

„Осмо ниво на трети сектор.
Първи етаж, коридор j 367.
Скорост на придвижване — около
пет километра в час.

Възраст — 18 години“.

Вече съм на осмо ниво. Сега към шахтите за вътрешен превоз, бързо... Значи, са на осемнайсет? Правилно, утре е денят за тържествено бракосъчетание на младежите... Символът на встъпването им в зрелостта. И макар че планове винаги са безупречни, се намират и недоволни. Понякога бяхат... Защо? Често се мъча да разбера.

„Седмо ниво на трети сектор.
Деветдесет и шести етаж, коридор j 4.
Скорост на придвижване — около
четири километра в час“.

Умориха се... Умориха се бегълците. А аз няма да се уморя, ето сега ще се спусна едно ниво и... А как са се изхитрили да преминават от ниво на ниво? Та там няма прост фотоблок като по етажите...

„Седмо ниво на трети сектор.
Деветдесет и пети етаж, коридор j 14.
Скорост на придвижване — около
девет километра в час.
Захранването на асансьорите е изключено,
използвай стълбите“.

Уплашили са се. Почувствали са нещо... Нищо, аз вече съм близо. Съвсем близо.

„Местоположението е същото.
Обектите са неподвижни.
Внимание: преходния турникет е
изваден от строя чрез енергозаряд
с висока мощност“.

Координатора не добавя: „Бъди внимателен“. Аз си го добавям сам. След това пресичам кръстовището и влязвам в четиринайсти коридор. Тук е пусто — сигурно етажът е консервиран. Ускорявам се до предела, главното сега е внезапността. Последен завой и те се оказват пред мен. Стройно високо момче в сив комбинезон и тъмнокосо момиче в синя рокля. Тя седи на пода, младежа се е надвесил над нея. Изглежда й има нещо на крака. Още по-добре... Но момчето все пак успява да се обърне. Той изважда от джоба си малък блестящ предмет и прави крачка встрани, закривайки момичето. Ако се беше съсредоточил само на едното действие, имаше шанс да успее...

Скачам. Момчето успя, закри момичето. Какво ли значение има... Пускам разряд и ослепителната бяла светлина бие напред, точно в джоба на сивия комбинезон. Енергията трябва да ми стигне и за двамата, вече съм имал подобни случаи. Точно така, стигна.

Вървя обратно по коридора. Сега вече мога да не бързам, работата е свършена. Утре ще ги вземат и ще ги покажат на целия етаж, от който са избягали. Три дни неподвижните им тела, обгърнати от специална лента, ще висят в залата за събрания. Сигурно в течение на месец ще бъде тихо. А после — ново бягство. Защо?

Не мога да разбера. Те са сити. Облечени. Навреме ги ремонтират... тоест лекуват. Защо им е да бягат, след като знаят, че още никой не е успял да напусне града. Защо?

Аз съм само машина. Шест лапи, грубо подобие на глава... Мозъкът е скрит под дълбока броня. Наричат ме Механичното Псе и мен ме устройва това име. Всичко ме устройва. Но едно не мога да разбера — защо бягат? Защо?

„Трето ниво на втори сектор.
Шести етаж, коридор j 3.
Обектът е сам“.

Отначало трябва да се изчакат трийсет секунди...

1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.